

Roerige tijden

Co de Kloet is muziekproducer, presentator en werkt voor de NTR, het Conservatorium van Amsterdam en zijn eigen mediabedrijf Zivasound. Maandelijks belicht hij op deze plek de Nederlandse jazzwereld en beyond in *Stay Tuned met Co*.

Het rommelt. Het is een open deur intrappen om te zeggen dat we in roerige tijden leven. Nou heb ik niks tegen een beetje reuring en opwinding. Wel heb ik een hekel aan taboes en een sfeer waarin wat er niet gezegd wordt belangrijker lijkt dan wat er wel gezegd wordt. Voorts heb ik niet zoveel met loze kreten dus hier komt het. In deze tijden steekt een misverstand, waarvan ik hoopte dat het een langzame dood aan het sterven was, weer de kop op. Namelijk dat sommige soorten muziek belangrijker of waardevoller zijn dan andere. Persoonlijke smaak doet niet ter zake. Iedereen mag horen en genieten van wat hij/zij/het maar wil. Om die moeilijk te weerleggen stelling kracht bij te zetten, is het de taak van beleidsmakers, musici, producers, programmamakers, uitgevers, kortom de aanbieders, om te zorgen dat iedereen via podia, media, bladen en nog uit te vinden platforms aan zijn trekken komt. En daar gaat het mis. Want er lijkt weer een soort old boys network actief te zijn dat zich inzet om de verdeling van gelden en andere mogelijkheden zo scheef mogelijk te houden. Cultuur vrezende politici, bestuurders die denken dat klassieke muziek heilig is, marketeers die denken dat ze slimmer zijn dan de gemiddelde luisteraar. Dat laatste, zo leerde Aad Bos mij ooit, behoort binnen de media een zonde en reden voor ontslag te zijn.

De situatie is als volgt: binnen de media en politiek staat jazz er slechter voor dan pakweg twintig jaar geleden. Terwijl allerlei initiatieven rond Diversiteit, Integratie en Wederzijds Begrip kunnen rekenen op monetaire ondersteuning, komt wat ik maar even Zwarte Cultuur noem (ik heb het niet over huidskleur) er steeds bekaaid van af. Die culturele rassenscheiding wordt tamelijk geniepig tot gemeengoed gemaakt. Een jonge radio-collega schoot in zijn onschuld ooit in de stress toen ik in het "jazzprogramma" *Co Live!* samen met Yuri Honing een deel uit het wonderschone *Stabat Mater* van Antonio Vivaldi liet horen. Maar de rode priester mag van mij hand in hand lopen met die andere spirituele componist-musicus, John Coltrane. Om met een andere held te spreken: *Why Not?* (Frank Zappa).

Waarom het rommelt? Daar waar de chique dames en heren in hun zoveelste vergadering besluiten wat goede muziek is en wat niet, wat de mensen mogen horen en zien en wat niet, wat ertoe doet en wat niet, zie ik een niet te stuiten golf van jong talent, nieuwe groepen, nieuwe labels, nieuwe positieve energie: en dat gaat, zoals Cees Schrama mij leerde, allemaal zijn plek opeisen. Want muziek is de ultieme vorm van vrijheid en schoonheid. Alle muziek. En het Spread Sheet dat zo'n krachtig tij kan keren, moet nog uitgevonden worden.

Alles wat ik hier verkondig, is een reactie op en een steunbetuiging aan Bob Hagen, die met zijn niet aflatende energie een lans breekt voor de jazz- en improvisatiemuziek in een brief van 28 april 2019 met als aanhef "Bericht aan de Raad van Cultuur en ministerie OCW, Betreft: Kritiek op RVC en of OCW, Onderwerp: De aantasting van jazz- en improvisatiemuziek" en verwoordt wat velen denken. Maar hij schrijft het op! Zijn volledige tekst is te lezen op www.jazzimpuls.nl
Dit is het begin!